

**KONVENCIJA BROJ 19 O JEDNAKOM TRETMANU STRANIH I DOMAĆIH
RADNIKA U POGLEDU OBEŠTEĆENJA NESREĆNIH SLUČAJEVA PRI RADU,
1925.**

Član 1

1.Svaki član Međunarodne organizacije rada koji ratifikuje ovu konvenciju obavezuje se da primijeni na podanike svakog drugog člana koji je ratifikovao rečenu konvenciju, koji bi bili žrtva nesrećnih slučajeva pri radu, a koji bi se zadesili na njegovoj teritoriji ili na njihove naslednike, isto postupanje koje primjenjuje na svoje sopstvene podanike u pogledu na obeštećenje kod nesrećnih slučajeva pri radu.

2.Ova jednakost postupanja biće osigurana stranim radnicima i njihovim naslednicima bez ikakvih uslova na mjesto prebivanja.Pri svemu tome, ukoliko se tiče plaćanja koja bi jedan član ili njegovi državljani imali da izvrše van teritorije dotičnog člana, na osnovu prednjeg principa, potrebne mjere biće regulisane, ukoliko bi to bilo potrebno, naročitim sporazumima zaključenim sa zainteresovanim članovima.

Član 2

Za obeštećenje kod nesrećnih slučajeva pri radu, koji bi se dogodili radnicima zaposlenim privremeno ili s prekidom, na teritoriji jednog člana za račun jednog preduzeća koji leži na teritoriji drugog člana, može se predvidjeti specijalnim sporazumom između zainteresovanih članova da će biti primijenjeno zakonodavstvo drugog.

Član 3

Članovi koji ratifikuju ovu konvenciju i kod kojih ne postoji sistem obeštećenja ili osiguranja kod nesrećnih slučajeva pri radu, pristaju da ustanove takav jedan sistem u roku od tri godine od dana svoje ratifikacije.

Član 4

Članovi koji ratifikuju ovu konvenciju obavezuju se da jedan drugom ukazuju međusobnu pomoć u cilju olakšanja njezine primjene, kao i izvršenja odgovarajućih njihovih zakona i uredaba, odnosno obeštećenja nesrećnih slučajeva pri radu i da dostave Međunarodnom birou rada, koji će o tome obavijestiti ostale članove, svaku izmjenu u zakonu i uredbama koji su u važnosti odnosno obeštećenja kod nesrećnih slučajeva pri radu.